

Arrest

nr. 55 114 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 21 augustus 1994 te Luanda. Je ouders waren beiden afkomstig uit de Democratische Republiek Congo (hierna DRC). Je ouders waren handelaars. Ze kochten producten aan in Luanda en die gingen ze dan vervolgens verkopen in Lunda Norte. Telkens je ouders naar Lunda Norte gingen lieten ze je alleen achter. De heer (T.) die op hetzelfde erf woonde als jullie, hield dan een oogje in het zeil. Je liep school in Rangel (Luanda). Je beëindigde de negende klas en zou naar de tiende klas gaan. In januari 2009 vertrokken je ouders zoals gewoonlijk voor zaken naar Lunda Norte. De heer (T.) was echter ook niet thuis. Normaal gezien zouden je ouders na een maand terugkomen maar ze kwamen niet terug. Er kwamen steeds

mensen naar jullie huis die zeiden dat je ouders schulden hadden bij hen. Als je hen zei dat je ouders nog niet terug waren geloofden ze je niet en dachten ze dat je je ouders verborgen hield. Je werd geslagen en bedreigd. Na een viertal maanden kwam de heer (T.) terug thuis. Je vertelde hem dat je ouders niet meer teruggekomen waren. Sindsdien zorgde de heer (T.) voor jou. (T.) nam je mee naar Tsheila in de DRC. Hij had gehoord dat je ouders aangehouden waren geweest in Lunda Norte en dat de politie mensen uit Congo terugstuurde omdat ze bang waren dat de Congolezen voor problemen zouden zorgen bij de verkiezingen. Er was ook sprake van diamanten die je ouders verstoep zouden hebben. (T.) hoopte je ouders terug te vinden in de DRC. Jullie huurden een huis in Tsheila. Elke ochtend ging (T.) weg en hij kwam pas 's avonds terug. Na een drietal weken kwam hij terug thuis en leek hij op de vlucht. Jullie vertrokken terug. Onderweg werden jullie aangehouden. Jullie werden opgesloten. Na een tijd werd je ziek. Na een drietal maanden haalde iemand je uit je cel. Hij bracht je naar (T.). Samen met (T.) reisde je terug naar Luanda. (T.) vertelde dat jullie aangehouden waren geweest door de Congolese politie omdat de politie ook Angolezen uit Congo verdreef. Jullie gingen in een andere wijk van Luanda wonen dan voordien. (T.) vertelde je dat het een risico was voor jou om in Angola te blijven omdat de mensen die je ouders zochten jou iets zouden kunnen aandoen en aangezien hij naar Portugal zou reizen en je geen familie meer had in Luanda die voor je kon zorgen, meende (T.) dat je beter met hem kon meegaan. In augustus 2009 verliet je samen met de heer (T.) Angola. Jullie reisden naar Lissabon (Portugal). Daar bleven jullie een tijdje bij een vriend van (T.). Toen (T.) ruzie kreeg met deze vriend reisden jullie verder naar België. Op 11 november 2009 vroeg je bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat je er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je haalde op het Commissariaat-generaal aan dat je in Angola vervolgd werd door schuldeisers van je ouders. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ondanks je jonge leeftijd toch een aantal bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de verklaringen die je hieromtrent aflegde op het Commissariaat-generaal waardoor de geloofwaardigheid van je verklaringen in het gedrang komt. Je vertelde dat je ouders steeds handel gingen drijven in Lunda Norte maar kon niet zeggen naar waar in Lunda Norte ze precies gingen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 24 juni 2010, hierna CGVS, p.11). Je zei dat schuldeisers naar je ouders kwamen zoeken en je aanspraken over de schulden van je ouders (zie verhoorverslag CGVS, pp.10-12). Je kon echter niet zeggen over hoeveel verschillende schuldeisers het ging of wie de schuldeisers van je ouders precies waren (zie verhoorverslag CGVS, p.13). Je was niet in staat te zeggen wat je ouders hen precies verschuldigd waren (zie verhoorverslag CGVS, p.13). U kon verder ook niets meer vertellen over deze mensen dan dat het schuldeisers van je ouders waren (zie verhoorverslag CGVS, p.13). Uit je verklaringen komt naar voor dat gedurende maanden een drietal schuldeisers per week naar jullie huis kwamen om je ouders te zoeken, dat deze schuldeisers zeiden dat als je ouders niet terugkwamen jij de schulden van je ouders zou moeten betalen en dat je voor hen zou moeten werken tot de schulden terugbetaald waren (zie verhoorverslag CGVS, pp.13-14). In het licht van deze gegevens is het dan ook zeer verwonderlijk dat je niets meer kon vertellen over de betreffende schuldeisers en over wat je ouders hen verschuldigd waren. Bovendien is het in het licht van deze verklaringen verder ook weinig aannemelijk dat de schuldeisers zich beperkt zouden hebben tot bedreigingen zonder deze op een bepaald ogenblik ook uit te voeren. Je vertelde dat sommige schuldeisers je sloegen waardoor je wegvluchtte maar uit je verklaringen komt tegelijkertijd naar voor dat je steeds terugkeerde naar het huis van je ouders, waar de schuldeisers je steeds terug konden vinden, hetgeen op zijn minst bevreemdend is. Verder blijkt uit je verklaringen ook dat je niets ondernam om hulp te zoeken bij de autoriteiten of bij de bureaus om je te beschermen tegen de bedreigingen van de schuldeisers die steeds terug bleven komen. Wat eveneens zeer bedenkelijk is.

Daarenboven dient gesteld te worden dat – zelfs indien toch enig geloof gehecht zou kunnen worden aan je verklaringen omtrent je vermeende vervolging in Angola – uit je verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat de redenen waarom je meende door de schuldeisers van je ouders vervolgd te worden niet ressorteren onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève, met name vervolging omwille van uw godsdienst, uw nationaliteit, uw etnie, uw politieke overtuiging of uw behoren tot een bepaalde sociale groep. Zo verklaarde je dat omdat je ouders schulden hadden bij hen en omdat je ouders er niet waren, de schuldeisers achter jou aankwamen en jij zou moeten betalen voor de schulden van je ouders (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Uit je verklaringen komt duidelijk naar voor dat de schuldeisers je louter en alleen vervolgden omdat jij de zoon van je ouders was en omdat je ouders schulden hadden bij hen.

In het licht van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient bovendien opgemerkt te worden dat – indien je verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de schuldeisers van je ouders toch geloofwaardig zouden zijn – een vlucht naar het buitenland duidelijk niet je enige optie was om te ontkomen aan de schuldeisers van je ouders. Zo komt uit je verklaringen duidelijk naar voren dat je na je terugkeer uit de DRC nog gedurende een maand in Luanda bleef zonder dat de schuldeisers van je ouders je daar terugvonden (zie verhoorverslag CGVS, pp.12-15). Je stelde bovendien dat niemand je daar kwam zoeken omdat niemand wist dat je daar was (zie verhoorverslag CGVS, p.15). Tot slot dient bovendien toegevoegd te worden dat uit je verklaringen nergens blijkt dat je enige poging ondernam om bijvoorbeeld van de autoriteiten hulp te krijgen om jou, als kind, te beschermen tegen de schuldeisers van je ouders terwijl je verder ook geen enkel element aanbracht dat erop zou kunnen wijzen dat er redenen waren of zijn waaruit geconcludeerd kan worden dat je geen enkele bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten van je land van herkomst tegen de schuldeisers van je ouders. Je was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van je identiteit, nationaliteit en reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker merkt op dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in zijn verklaringen. Hij geeft de elementen van de definitie van het begrip ‘vluchteling’ weer, overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en tracht aan te tonen dat hij aan alle voorwaarden voldoet.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op een duidelijke en omstandige wijze uiteengezet waarom verzoekers asielaanvraag ongegrond werd bevonden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord in het bijzijn van zijn raadsman en voogd, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, en hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Verzoeker bleek niet in staat enig begin van bewijs aangaande zijn identiteit, reisweg of relaas voor te leggen. De commissaris-generaal heeft op grond van de door verzoeker uiteengezette verklaringen geoordeeld dat aan het naar voren gebrachte asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, dat de aangevoerde problemen geen verband vertonen met één van de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verzoeker bovendien heeft nagelaten zich te wenden tot de Angolese autoriteiten alvorens zijn land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen. Verzoekers verwijt dat de bestreden beslissing slechts gebaseerd is op subjectieve gronden en geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de gegrondheid van zijn asielaanvraag kan niet worden aanvaard. De verwijzing naar een arrest van de Raad in dit verband is niet dienstig gezien aan deze rechtspraak geen bindende precedentwaarde kan worden gehecht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en onaannemelijke verklaringen. Waar verzoeker opwerpt dat hij ten tijde van het vertrek van zijn ouders slechts veertien was en hij niet op de hoogte was van hun activiteiten als handelaars, noch van de schulden die zij zouden hebben, dient te worden opgemerkt dat het geenszins onredelijk is van een adolescent die stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de schuldeisers van zijn ouders, te verwachten dat hij hierover enige toelichting kan geven.

Van verzoeker kan wel degelijk worden verwacht dat hij zich nader zou informeren omtrent de problemen van zijn ouders indien dit in werkelijkheid eveneens de grond zou vormen van zijn eigen problemen. Dat hij nooit meeding op handelsreis en zijn ouders hem niet inlichtten over hun schulden, volstaat niet ter verklaring van zijn algehele onwetendheid aangaande de handelsactiviteiten van zijn ouders, de identiteit van de schuldeisers en de omvang van de schulden. Verzoeker verklaarde immers dat deze schuldeisers meerdere malen per week bij hem langs kwamen zodat hij in staat zou moeten zijn hierover duidelijke verklaringen af te leggen. Dit alles klemmt des te meer daar hij tijdens de afwezigheid van zijn ouders en in de periode na hun verdwijning bij T. verbleef, waarmee zijn ouders al van kindsbeen af bevriend zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 4, p. 8) en waarmee hij samen het land zou hebben verlaten, zodat hij zich bij T. had kunnen bevragen aangaande de situatie van zijn ouders.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker steeds naar het huis van zijn ouders terugkeerde indien hij daar werkelijk meermaals werd bedreigd en geslagen.

In zoverre verzoeker zijn problemen, in het bijzonder omtrent een gebrek aan bescherming vanwege de autoriteiten, relateert aan zijn voorgehouden Congolese afkomst, betreft het een loutere bewering die niet met concrete elementen wordt onderbouwd. Verzoeker brengt zelfs geen begin van bewijs aangaande zijn identiteit of afkomst bij. Op de vraag of hij ooit problemen had in Angola voor het vertrek van zijn ouders, antwoordde hij overigens: *“Neen, niet erg. Alleen kreeg ik soms verwijten omdat ik een kind van Congolezen was. De andere kinderen beledigden me soms.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Hij bracht zijn voorgehouden afkomst ook nooit in verband met de bedreigingen die hij zou ontvangen hebben van de schuldeisers.

Voorgaande vaststellingen doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

In zoverre in de bestreden beslissing een binnenlands verblijfsalternatief in aanmerking wordt genomen, betreft het een overtollig motief dat op zich niet kan leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Tevens werpt verzoeker een schending op van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen bijkomend onderzoek te hebben gevoerd naar de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt dat zijn afkomst niet betwist wordt en stelt dat de spanningen tussen de DRC en Angola een nefaste weerslag hebben op Congolezen in Angola en omgekeerd. Congolezen zouden van Angola naar de DRC worden gedeporteerd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal rapporten en artikelen hieromtrent. Door zijn Congolese afkomst verkeert verzoeker in een moeilijke positie. Hij verwijst naar zijn leeftijd en stelt geen familie te hebben in Angola en Congo.

2.2.2. Waar verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, wijst de Raad erop dat opdat een middel ontvankelijk zou zijn, het niet volstaat een geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregel heeft miskend. Verzoeker blijft ter zake in gebreke.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De omstandigheid dat de motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend is met deze omtrent de vluchtelingenstatus, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Ook voor de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast in beginsel bij verzoeker.

In zoverre verzoeker zijn vraag voor subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat hij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas, ook niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen en rapporten aangaande de algemene situatie in Angola, onder meer inzake de gespannen relatie tussen Angola en Congo, blijkt ook niet dat er in Angola sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER